

Alles op het spel

ROMAN

DEEANNE GIST

Alles op het spel

Andere romans van Deeanne Gist:

Het hart op de lippen

Zwijgen is goud

Schoon in de sluier

Op de koop toe

Met goed fatsoen

De tabaksbruid

Deeanne Gist

Alles op het spel

Roman

Vertaald door Lia van Aken

 Voorhoeve

© Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2014
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Fair Play* bij Howard Books, een onderdeel van Simon & Schuster Inc., New York, 10020, USA.
© Deeanne Gist, 2014

Vertaling Lia van Aken
Omslagillustratie Howard Books
Omslagontwerp Dik Hendriks
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2325 1
ISBN e-book 978 90 297 2326 8
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Ter herinnering aan:
Texas Ranger Captain John M. Wood
wie ik het voorrecht had te mogen bezoeken
terwijl ik onderzoek deed voor dit boek.

Hij was toen 99 jaar oud en
de oudste nog in leven zijnde Texas Ranger.
Hij vertelde me verhalen over zijn kindertijd
en zijn dagen als Ranger.
We missen je, John.

Speciale dank aan mijn persoonlijk voorbedeteam:
Dan & Janie Alexander,
Sandy Hickey,
Marcia Macey,
Debra Larsen Smith,
dat me ondersteunde terwijl ik het eerste concept schreef van
Alles op het spel. Jullie bemoedigende woorden en dagelijkse steun
hielpen me door veel lange dagen en late avonden heen.

Bedankt, vrienden, uit de grond van mijn hart.

Deanne Gist

‘Maak die deuren open!’ Een vrouw in een moderne rok schudde haar paraplu naar een bewaker van de Wereldtentoonstelling in Chicago. Door de beweging ging de oogverblindend korte zoom van haar rok nog eens vijftien centimeter omhoog en liet een stukje kous zien boven haar marineblauwe overschoenen.

Een bebaarde bewaker sloeg zijn armen over elkaar en versperde met wijd gespreide benen de ingang van de Internationale Conventie van Vrouwenontwikkeling. Een golf van verontwaardiging sloeg door de wriemelende massa vrouwen, die zich helemaal tot de straat toe uitstreckte.

Vrouwen konden ook behoorlijk herrie schoppen, dacht Billy, die zich een weg baande door de zee van kapotheidjes.

Toch moest ze onmiddellijk naar binnen. Misschien dat die bewaker de deur niet ontgrendelde voor een apostel van het moderne feminisme, maar wel voor haar: Dokter Billy Jack Tate. Ze had een plaats op het sprekerspodium en was talloze uren bezig geweest met schrijven, herschrijven en oefenen van de toespraak die ze voor dit Vrouwencongres zou houden.

‘Neem me niet kwalijk, meneer.’ Ze wuifde met een zakdoek boven haar hoofd. ‘Ik ben dokter Billy Jack Tate. Ik moet spreken in de Columbushal en ik moet onmiddellijk toegang hebben.’

Hij bleef daar lang en onbeweeglijk in zijn blauwe uniform versierd met tressen staan en keek in haar richting. Daarna richtte hij zijn aandacht weer op de menigte.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. Er was geen sprake van dat hij haar over het hoofd had kunnen zien. Niet in deze japon. Want hoewel het een warme lentedag was die de belofte van de zomer in zich droeg, was de overheersende kleur van de jurken die ge-

dragen werden naar het congres vaalbruin. Behalve de hare. Ze had zich door de naaister laten overhalen tot een verrassende kleur groen met levendige roze accenten. Een beslissing waar ze achteraf wel duizend keer aan getwijfeld had.

Ze perste zich tussen de stijf op elkaar gepakte lijven door naar voren als een paar kousen in een wringer. 'Nou ja, zeg, meneer. Ik moet—'

Een raampje boven het hoofd van de bewaker zwaaide open en er stak een hoofd naar buiten. Een hoofd met verward peperen-zoutkleurig haar, een gekwelde gezichtsuitdrukking en een lichaam buiten beeld. 'De hal is meer dan stampvol!' schreeuwde hij, en pakte met zwoegende schouders de vensterbank vast. Met een snelle blik naar binnen hervond hij zijn evenwicht op wat kennelijk een ladder was, en draaide zich weer naar hen toe. 'Er wordt niemand meer toegelaten. Ik adviseer u om te keren en naar huis te gaan.'

Billy's pogingen om zijn aandacht te trekken, gingen onder in uitroepen van protest.

'Meneer!' riep ze weer. 'Ik ben dokter Billy Ja—'

Hij trok zich terug als een angstige schildpad en ramde het bovenraampje dicht. De bewaker zette zijn voeten wijder uit elkaar.

Onder de vrouwen ging een afkeurend geloei op. Sommigen schreeuwden, anderen schudden hun vuist.

In de algehele verontwaardiging klauterde de modern geklede vrouw over het touw, de splitten van haar rok gingen uit elkaar voordat ze de trap op begon te klimmen. 'Ga opzij!'

De bewaker haalde een klein slagzwaard uit de schede en hield het voor zich uit.

De vrouw bleef even staan, met haar rechtervoet op een tree en haar linker op een andere. Billy verstijfde. Het gemopper van de menigte nam af.

Het zwaard was eerder als versiering bedoeld dan voor iets anders, maar het was mooi gepolijst en waarschijnlijk pas geslepen.

'Er staat een patrouillewagen vlak achter de bosjes om oproerlingen af te voeren.' Zijn stem was laag, kalm en vol overtuiging. 'Er staat een ploeg bewakers klaar om uit te rukken zodra ik het

teken geef, en dan staat hier binnen de kortste keren een drom van de meest bekwame mannen ter wereld bij elkaar. Ik raad u dringend aan naar beneden te komen.'

Een mus landde, onbewust van de spanning, fladderend op het bordes en tsjirpte een begroeting.

Billy drong langzaam naar voren. Het zou wel niet tot bloedvergieten komen, maar voor het geval dat...

'Kom op, Martha,' vleide een vrouw in haar buurt. 'We proberen een andere ingang.'

Hoewel de bewaker de dreiging niet losliet met zijn ogen, voelde Billy dat hij iedere beweging om hem heen opmerkte. Er liep een rilling over haar rug. Ze dook onder het touw door.

Half gehurkt gooide hij het zwaard over in zijn andere hand, vormde een halve cirkel met zijn armen en liet zijn blik tussen hen heen en weer schieten.

'Ik ben dokter Billy Jack Tate.' Haar stem droeg ver in de plotselinge stilte, zoals hij over de bevroren vijver bij haar zus thuis had geklonken. Ze hield vast aan een kalme, redelijke toon. 'Ik ben arts en spreker hier op het congres. We willen geen moeilijkheden.' Ze richtte haar aandacht op de vrouw die Martha heette. 'Ik denk dat we beter kunnen doen wat hij zegt. Hij heeft plechtig beloofd orders op te volgen en de orders zijn dat niemand naar binnen gaat. Wij zijn geen stel barbaarse mannen, maar vrouwen. Vrouwen die veel te verstandig en creatief zijn om hun toevlucht te nemen tot brute kracht.'

Een lang ogenblik knetterde de spanning tussen hen. Eindelijk stak de vrouw haar kin in de lucht en draaide zich met een ruk om. Opnieuw stak ze schrijlings het touw over in plaats van er onderdoor te duiken.

De bewaker ontspande niet, stak het zwaard niet terug in de schede en bleef hen strak aankijken. 'Naar beneden.'

Billy schonk hem een rustige glimlach. 'Ik heb geen kwaad in de zin. Ik ben echt een spreker en ik moet echt naar binnen. Mijn toespraak begint over' – ze keek op haar opgespelde horloge – 'achtenzestig minuten.'

'U bent net zomin dokter als ik huisvrouw. En nu naar beneden.'

Ze zette haar stekels op. ‘Ik ben absoluut wel dokter. Ik heb een geneeskundige graad van de Universiteit van Michigan. Ik heb de afgelopen zeven jaar praktijk gevoerd in ziekenhuizen door het hele land. Ik ben deskundige op het gebied van anatomie en mijn toespraak gaat over vrouwen in een mannenberoep. En nu gaat u opzij of ik laat de organisatie van het congres weten wie mij ervan weerhouden heeft de duizenden toe te spreken die zitten te wachten om naar mij te luisteren.’

Bij elke kwalificatie betrok zijn gezicht verder, tot hij na haar laatste dreigement een kort gesnuif liet horen. Hij had zich in elk geval opgericht en zijn zwaard laten zakken, maar hij had het niet weggestopt. ‘Ik moet u nageven, juffrouw. U bent snelvoetig. Maar u bent degene die zei dat vrouwen doortrapt zijn, niet ik. Hoe dan ook, ik laat me niet inpakken door een knap gezichtje.’

‘Creatief. Ik zei dat we creatief zijn, niet doortrapt.’

Hij stopte het zwaard weg. ‘Dat is hetzelfde. En nou wegwezen. Ik laat u of iemand anders niet naar binnen.’

Ze keek naar de deur. ‘Maar ik ben echt die ik zeg dat ik ben.’

Met een diepe zucht wuifde hij haar weg met zijn handen. ‘Ik meen het. U maakt dat u aan de andere kant van dat touw komt of ik laat u door Willie hier naar de patrouillewagen brengen. Daarvandaan gaat u rechtstreeks naar de stadsgevangenis. En Chicago heeft een heel akelige waar ze er niet zo goed in zijn om de vrouwelijke gevangenen van de mannelijke te scheiden.’

Een beetje ongemakkelijk keek ze in de richting waarnaar hij met zijn hoofd wees. Tussen dameshoeden in alle soorten en maten, stond maar een paar passen van haar af een boom van een kerel. Hij tikte aan zijn hoed.

Met haar lippen op elkaar geperst stormde ze de trap weer af. Ze moest een andere ingang proberen. Maar het was een reusachtig gebouw. Tegen de tijd dat ze zich door de menigte heen had gedrongen en op alle bewakers een beroep had gedaan, zou het tijdstip van haar toespraak allang verstreken zijn.

Ze had er meer tijd voor moeten uittrekken. Maar ze had niet zoveel vrouwen verwacht en ze had er zeker nooit rekening mee gehouden dat zo’n groot gebouw stampvol zou zitten.

Voordat ze onder het touw door glipte, keek ze over haar schouder. ‘Ik wil uw naam... zodat ik de beambten kan vertellen wie me de weg heeft versperd.’

Hij maakte een buiging. ‘Peter Stracke. Maar iedereen noemt me Pete.’ Hij knipoogde naar haar.

Ze dook onder het touw door. Onmiddellijk maakten de vrouwen een weg voor haar vrij. Meneer Stracke mocht haar dan niet geloven, maar zij wel en ze hadden het grootste respect voor haar.

Ze was pas een meter of tien verder toen een oude plattelandsvrouw haar hand greep. ‘Dokter?’

Billy knikte.

‘Ik kan u naar binnen krijgen.’ Ze keek beide kanten op en boog zich dichterbij haar toe. ‘Maar niet door de deuren.’

Billy wist niet wat krachtiger was, de stinkende adem van de vrouw of de geur van haar ongewassen lijf. Maar daar kon de vrouw niets aan doen. Het belang van goede hygiëne was iets waarover in Billy’s vak voortdurend over gediscussieerd werd. En hoewel ze wist dat zij het gelijk aan haar kant had, was ze sterk in de minderheid.

Ze keek op haar horloge. Nog vierentwintig minuten. ‘Vlug? Komen er bewakers aan te pas?’

De vrouw glimlachte, ze had nog maar een paar tanden over. ‘Volg mij maar.’

De vrouw omzeilde een enorme bronzen leeuw naast de ingang en leidde haar over het gras naar de noordkant van het gebouw. Hoe verder ze liepen, hoe rustiger het werd, tot ze uiteindelijk de rand van de menigte bereikten.

‘Snel, hier.’ De vrouw bukte naast een struikje, viel op haar knieën en begon aan een kelderraam te wrikken.

Billy keek om. Er waren geen bewakers te zien, maar verscheidene vrouwen keken ongegeneerd toe. Met een steeds breder wordende lach waarschuwde een van hen de vrouwen om haar heen en gaf hun aanwijzingen Billy de rug toe te keren en een menselijke muur om haar en haar trawant heen te vormen.

Het gebaar verwarmde haar hart. Vrouwen waren een fantasieus geslacht. Wat jammer dat zij het land niet regeerden.

‘Er zit een spijker los.’ De vrouw gromde van inspanning, en met inzet van haar hele lijf wrikte ze verder aan het raam.

Billy liet zich naast haar op haar knieën vallen en deed haar best om niet te denken aan de vochtige aarde. Beter te verschijnen met een vuile rok dan helemaal niet. Ze legde haar vingers langs de andere kant van de raamlijst en drukte zo hard als ze kon.

‘Goed zo.’ De vrouw ademde met horten en stoten. ‘Ik maak hier ’s avonds schoon. Ik vertel de mannen al maanden over dit raampje, maar ze willen er niet mee worden lastiggevallen.’

Zonder waarschuwing zwaaide het raam naar binnen toe open en kletterde tegen de muur. Door de vaart sloeg Billy tegen de stenen muur boven de raamopening. De rand van haar hoed rukte de spelden in een rare hoek en trok de haren uit waarin ze vastzaten.

Met stokkende adem zette ze zich af van de muur. Haar hoed had in elk geval haar gezicht beschermd. Als de rand er niet was geweest, had ze waarschijnlijk haar neus gebroken.

‘Ga maar.’ De vrouw wuifde met haar arm naar het raam.

Zonder acht te slaan op de pijn in haar hoofdhuid overwoog Billy haar opties. Er zat niets anders op dan languit op de grond te gaan liggen en naar binnen te tijgeren. Met een zucht liet ze zich vallen en strekte haar armen uit naar de opening. Ze was voor een kwart onderweg toen het tot haar doordrong dat het raam op gelijke hoogte zat met het plafond van de kelder.

Ze zette haar handen weer in de opening en trok zich terug. ‘Mijn voeten moeten eerst naar binnen. Het is een val van bijna drie meter naar de grond.’

Haar voeten eerst naar binnen steken was niet half zo makkelijk als eerst haar hoofd. De oude vrouw greep Billy’s enkels en leidde haar voeten door het raam.

Billy verhief zich op haar armen en duwde zichzelf zo ver naar het raam als ze kon, toen viel ze op haar buik en tilde haar heupen op. Als een worm kroop ze naar achteren, haar lijf maakte vorderingen, maar haar rokken en onderrokken bleven achter.

Zonder al te veel moeite kwamen haar in een lange damesonderbroek gestoken benen binnen en bungelden tegen de ijskoude

stenen keldermuur. Maar haar rokken zaten binnenstebuiten, omhulden haar bovenlichaam met hun plooiën en verhinderden elke vooruitgang.

‘Ik zit vast!’ riep ze, spetterend tegen de stof van haar rokken.

Binnen een paar seconden lieten vele handen haar verder naar binnen zakken.

‘Wacht!’ gilde ze. ‘Langzaam! Mijn jurk... hij gaat scheuren. En ik ga... ik ga vallen!’

De vrouwen grepen haar armen vast, met hun vingers als bank-schroeven in haar zachte vlees.

Billy tilde haar hoofd op, de rand van haar hoed raakte de rand van het raam. ‘Rustig. Zo langzaam mogelijk.’

De ruwe houten raamlijst schuurde tegen haar middel en scheurde de delicate cocon van haar korset. Haar onderbroek kroop omhoog langs haar benen en vormde een prop om haar dijen.

In een poging om te zien hoe ver ze nog van de vloer was, wiebelde ze met haar voeten. Niets dan lucht.

Ze lieten haar nog een stukje zakken. Pijn schoot door haar armen in de lastige hoek.

‘Wacht,’ hijgde ze. ‘Laat mijn rechterarm los.’

Ze lieten hem los. De pijn in haar linkerarm werd tien keer zo erg.

Ze trok haar vrije arm los en zocht steun tegen de muur. ‘Ik tel tot drie. Klaar? Eén... twee... drie.’

Ze lieten los. Bijna onmiddellijk raakte ze de grond en toen begaven haar knieën het. Met haar verwarde rokken en door de klap op de keiharde vloer had ze even tijd nodig om zich te oriënteren.

‘Dokter?’ Het was de oude vrouw. ‘Gaat het?’

Ze maakte de balans op. Afgezien van bibberende knieën en pijnlijke armen leek alles nog heel te zijn en te werken. ‘Ja. Ja! Alles goed. Heel hartelijk dank.’

In plaats van een koor van bemoedigende woorden hoorde ze niets. Volkomen stilte. Griezellige stilte.

Een druppel vocht van het plafond viel op de vloer. Ze duwde het haar uit haar gezicht, trok haar hoed recht en keek omhoog

naar haar kameraden. Vier gezichten gluurden door het raam. Alle aandacht was gevestigd op de muur tegenover haar.

De haartjes in haar nek prikten. Laten het alsjeblieft geen ratten zijn. Ze haatte ratten.

‘Wat is er?’ siste ze.

Ze zeiden niets, keken alleen met wijd opengesperde ogen.

Voorzichtig om geen plotselinge beweging te maken, trok ze haar benen onder zich en richtte zich heel langzaam op.

Eindelijk keek ze om en haar adem stokte.

Het silhouet van een man – nee, geen man, een bewaker. Een bewaker met monsterachtig brede schouders, een slank middel, een holster en een paar zeer gespierde benen stond met een schouder tegen de deurpost en een enkel gekruist over de andere. Hij droeg cowboylaarzen.

Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Waar gaat de reis naartoe?’

2

Het zoemen van elektrische gloeilampen verklaarde waar de zachte gloed van het licht vandaan kwam. Omdat het achter hem was, kon ze niet meer dan zijn omtrek onderscheiden. En door de brede rand van haar hoed kon hij vast haar gezicht niet zien. Maar alles waartoe de rand van haar hoed niet reikte, kon hij makkelijk waarnemen vanaf de plaats waar hij stond.

Beelden flitsten door haar hoofd. Haar laarzen die door het raam naar binnen kwamen. Haar lijf dat als een worm naar binnen wriemelde. Haar rokken die niet naar behoren meekwamen. Haar lange damesonderbroek die opschoof over haar kuit, omhoog frommelde om haar bovenbenen. Haar achterwerk dat door de positie duidelijk uitkwam. Haar onderlijf dat in het raam bungelde terwijl haar voeten vaste grond zochten.

De vlammen sloegen haar uit. Ze had zin om door de vloer te zakken, woedend naar hem uit te halen, hem te duwen met haar handen. *Wat dan ook.* Daarop werd ze overmand door de aandrang om te vluchten.

Ze slaagde erin ze allemaal te weerstaan. Lang geleden had ze geleerd hoe ze kon standhouden tegenover mannen, hoe delicaat de situatie ook was.

Aan de opening werd gefluisterd en iemand gooide het raam dicht.

Hij had niet bewogen, ze had niet eens gemerkt dat hij adem had gehaald.

Ze zocht koortsachtig naar iets om te zeggen. 'Hoelang staat u daar al?'

'Zo'n beetje de hele tijd.'

Ze hield haar armen langs haar zijden en weerstond de verlei-

ding om zenuwachtig te plukken. *Geen zwakheid*, bracht ze zichzelf onder het oog. *Toon geen zwakheid. Laat hem vergeten dat je een vrouw bent.*

Ze slikte. Weinig kans dat dat ging gebeuren.

‘Ik hoorde het raampje openslaan.’ Zijn lijzige zuidelijke tongval klonk licht schor. ‘Ik ben meteen naar beneden gegaan om onderzoek te doen.’

Onderzoek te doen. Het bloed vloog haar naar de wangen. Wat zou een man op zo’n moment zeggen? ‘Waarom hebt u me niet geholpen? U zag toch wel dat ik hulp nodig had.’

Hij stak zijn kin naar voren en krabde aan zijn kaak. ‘Ik wist niet precies wat ik beet moest pakken.’

Ze moest over iets anders beginnen. Om te proberen die beelden uit zijn hoofd te wissen. Maar ze had lang genoeg met mannen samengewerkt om te weten dat die beelden zich niet makkelijk lieten wissen.

‘Ik moet gaan.’

Hij knikte. ‘Ja, dat moet u zeker.’

‘Nee, ik bedoel, ik moet naar boven. Ik sta op het programma om te spreken in de Columbushal.’

‘Wanneer?’

‘Zo meteen. Ik moet opschieten.’

‘Wie bent u?’

‘Dat is niet belangrijk.’ Ze wilde hem niet vertellen wie ze was.

‘Het moet wel belangrijk zijn, anders was u niet een van de sprekers.’

‘Ik ben geen beroemdheid.’

Hij sloeg zijn armen over elkaar. ‘Zo, dat is een teleurstelling. Het was leuk geweest als ik had kunnen zeggen dat ik, ach weet ik het, de broek van Elizabeth Stanton had gezien.’

‘Het is geen broek, het is een pantalette.’ Ze had haar tong wel af kunnen bijten. Was ze zo gewend geraakt aan het bespreken van gevoelige onderwerpen met mannelijke collega’s en patiënten dat ze vergeten was hoe ze zich buiten het werk fatsoenlijk moest gedragen?

‘Ach, pantalette, broek.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Hoe je het

ook noemen wilt, iedereen weet dat jullie feministen die alleen maar dragen omdat jullie je niet alleen onze kleding willen toe-eigenen, maar ook onze macht.' Hij wierp een korte blik op haar rok. 'En hoewel wat u aanhad minder stevig is dan wat wij mannen zouden kiezen, kan ik toch met volle overtuiging zeggen dat het behoorlijk machtig is.'

Zijn plagende toon was onmiskenbaar. Ze kon het niet waarderen. Haar jurk leek niet op wat een kledinghervormer zou dragen. Ze had geen splitten in haar rok, geen korte zoom, geen vale kleuren. Alles was ze droeg was vrouwelijk. Alleen dat ze een pantalette droeg en in een mannenberoep werkte, wilde niet zeggen dat ze een man wilde *zijn*. Hun macht overnemen was echter een heel ander verhaal.

Niettemin wilde ze zich niet laten verleiden tot een discussie met hem. Ze keek op haar horlogespeld. Ze kon de tijd natuurlijk niet zien, maar dat wist hij misschien niet. 'Neem me niet kwalijk, maar als u me wilt excuseren?'

Ze begon in zijn richting te lopen.

Hij maakte zich los van de deurpost en richtte zich tot zijn volle lengte op. Alle mensen. Ze had gehoord dat een van de criteria voor een Columbian Guard op de Wereldtentoonstelling was dat hij boven een bepaalde lengte moest zijn, maar deze man... deze man was een ware reus. Zijn hoofd kwam bijna tot de bovenkant van de deurpost.

'Ik kan u helaas niet naar boven laten,' zei hij.

'Ik moet er helaas op staan.' Ze zag dat hij probeerde haar gezicht te onderscheiden. Ze trok de rand van haar hoed verder naar beneden.

Normaal gesproken zou ze hem meteen verteld hebben wie ze was. Ze was erg trots op haar geneeskundige graad. Intellectueel gezien kwam hij waarschijnlijk niet eens bij haar in de buurt. Hoeveel hersens had je er tenslotte voor nodig om een bewaker te zijn? Vast niet veel. Alleen spierkracht. En die had hij in overvloed.

'Ik ben vastbesloten om mijn toespraak te houden.' Ze zette haar strenge stem op. Een stem die ze geperfectioneerd had in de

omgang met talloze weinig behulpzame patiënten. ‘Als u me eruit gooit, keer ik meteen om en kom weer naar binnen. U zult de hele dag bezig zijn die trappen op en af te rennen.’

Hij keek naar beneden en schopte met de punt van zijn cowboylaars tegen wat losse steentjes. ‘Verleidelijk. Heel verleidelijk.’

Haar ogen zakten dicht. Zo had ze het niet bedoeld. ‘Alstublieft, meneer...?’

Hij tikte aan zijn pet. ‘Scott. Hunter Scott uit Houston, Texas. En u bent?’

‘Laat voor mijn afspraak. Ga alstublieft opzij.’

‘Ik mag niet weten wie u bent, hè? Daarom denk ik dat u ofwel liegt, ofwel echt beroemd bent.’

‘Ik lieg niet en ik ben niet beroemd. Ik ben laat. En steeds later.’

Hij tikte met een vinger tegen zijn broekspijp. ‘Columbushal, hè?’

‘Ja.’

‘Nou ja, het zal wel geen kwaad kunnen als ik u erheen breng. Als ze u verwachten, is alles in orde. Maar als ze u niet verwachten, dan zult u moeten maken dat u wegkomt.’ Hij aarzelde. ‘En vergeet niet dat u beloofd hebt weer binnen te komen. En u kunt er geld op zetten dat ik de kelder scherp in de gaten zal houden op... ongewone activiteiten.’

In plaats van antwoord te geven, joeg ze hem met haar handen naar achteren.

Hij bood haar zijn arm. Ze zeilde langs hem heen en beklom op eigen houtje de trap.

Het voelde niet zo goed als ze gedacht had. Hij volgde haar vlak op de hielen en hoe ze ook haar best deed, het was onmogelijk om niet bij elke traptrede met haar heupen te wiegen. Ze wist wat hij dacht, wat hij voor zich zag. En hij wist dat zij het wist.

Toen ze eindelijk de begane grond hadden bereikt en de gang in stapten, werd ze door het geluid van damesstemmen abrupt overvallen. Geroezemoes en gelach galmden door de holle gang, weerkaatsten tegen het hoge dak en vermengden zich tot een afgrijselijke compositie. Om boven het kabaal uit te komen, spraken de vrouwen gewoon nog een beetje luider.

Het was er net zo propvol met dringende lijven als buiten. Hun gezamenlijke warmte produceerde een vochtige potpourri van lavendel, roos en jasmijn.

De beampten hadden gelijk. Er was echt geen ruimte om nog iemand binnen te laten.

‘De Columbushal is aan de voorkant.’ Meneer Scott wees in westelijke richting.

Ze keek naar de zoom van zijn jasje. Gelukkig dat hij zo lang was. De rand van haar hoed hield haar gezicht makkelijk voor hem verborgen.

‘Kom mee,’ zei hij.

Zonder haar de keus te geven, greep hij haar bij de arm. Niet haar elleboog, zoals een heer zou doen, maar haar bovenarm, als een politiemann die een gevangene afvoert. Maar ze liet zich de ruwe behandeling welgevallen. Omdat ze zo laat was, was ze bereid haar trots op te offeren als een middel tot het doel.

Hij wist waar de Columbushal was. Zij niet. En hij bleef een halve stap voor haar uit en maakte met zijn indrukwekkende postuur de weg voor hen vrij. Maar toen ze bij de deuropening waren, begon ze tegen te strubbelen. Je kreeg maar één keer de kans om een goede indruk te maken. Naar voren gesleept worden als een crimineel was niet de indruk die ze wilde wekken.

‘Bedankt voor uw hulp, meneer. Nu kunt u me wel loslaten. Ik red het wel in—’

‘Scott!’ werd een paar meter verderop in de gang geschreeuwd.

Meneer Scott keek schielijk om terwijl hij haar arm stevig vast bleef houden. Door zijn lengte kon hij over de hoofden en hoeden van alle dames heen kijken.

‘Hier! Vlug!’ Het was beslist een mannenstem.

Meneer Scott concentreerde zich op de roeper. ‘Wat is er?’

Er kwam geen antwoord, maar er moest een of ander teken zijn overgebracht.

Hij fronste. ‘Kan dat niet wachten? Ik heb hier...’

Ze boog haar hoofd om haar gezicht af te schermem.

‘Ik heb hier een akkefietje,’ zei hij.

Ze rolde met haar ogen.

Nadat er kennelijk weer een of ander teken was gegeven, mompelde hij zachtjes iets en draaide haar naar zich toe, waarbij hij haar beide armen in een houdgreep hield. 'Ik ben zo terug. En als ik terug ben, kunt u maar beter op het podium staan.'

Ze keek naar zijn laarzen. Ze waren bedekt met een of andere dierenhuid. Geen krokodil. Iets wat haar totaal onbekend voorkwam. 'Ik zal er staan.'

'Ga dan maar.'

'Scott!' Deze oproep was dringender dan de vorige.

Zonder te wachten om te zien of ze gehoorzaamde, liet hij haar los en baande zich een weg door de menigte. Ze had verwacht dat hij zich er zonder op degenen die hem in de weg stonden te letten tussendoor zou worstelen. Maar hij excuseerde zich terwijl hij de ene vrouw na de andere luchtig bij de schouders vatte en zachtjes net genoeg opzij duwde om zich er langs te kunnen persen.

Ze wreef haar arm. Voor haar was hij niet half zo vriendelijk geweest. Geschrokken keek ze op haar horlogespeld. Goeie help. Precies twee uur.

Ze trok de deur open en stakte. De gehoorzaal was reusachtig en tot de laatste plaats bezet. Ze zou er minuten over doen om het podium te bereiken. Misschien had ze meneer Scott te haastig weg laten gaan. Ze keek over haar schouder, maar hij was al opgenomen door de menigte.

3

Hunter glipte de Columbushal binnen en zijn ogen werden onmiddellijk naar het podium getrokken. Ja hoor, daar stond ze. Op het podium.

Hij was te ver weg om haar gezicht te onderscheiden, maar die jurk zou hij overal herkennen. De geelgroene rok en felroze sjerp waren als een tropische tuin te midden van wespennesten. Natuurlijk was wat eronder zat ook best verrukkelijk.

‘Mannen mogen zich misschien op de Wereldtentoonstelling verzamelen om elkaars innovaties te bewonderen,’ zei ze, met een heldere stem die over de opgetogen menigte heen droeg. ‘Maar sinds het begin van de geschiedenis waren vrouwen de bron van alle vroege uitvindingen.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op.

‘Om zichzelf en haar kinderen voor onheil te behoeden, vormde zij huizen in de holten van de aarde. Zij was de eerste om de grond te bewerken, gewassen te planten, graan te malen, vee te fokken en de huiden te prepareren. De man heeft slechts de oorspronkelijke ideeën van de vrouw aangevuld en verbeterd.’

Wat een verschrikkelijke flauwekul. Hadden die vrouwen nog nooit gehoord van een vent die Adam heette? Maar haar publiek slikte ieder woord. Een trots gejuich ging op. Zijn ogen speurden door de zaal. Geen stoel was leeg. Geen plaats onbezet.

Links van hem waren door de wat ondernemender dames gip-sen vormen en modellen in gebruik genomen als gunstige uitkijkplaats. Er waren er zelfs twee naar boven geklommen om elk op een knie van het standbeeld van John Milton te zitten. Die oude hervormer moest vrolijk uit de hemel naar beneden kijken. Hij

was altijd tegen de stroom in gegaan en was beslist dol op vrouwen. Hoe jonger, hoe beter.

‘Mannen vinden dat het niet vrouwelijk is,’ vervolgde ze, ‘monsterlijk zelfs, als vrouwen naast hen een plaats innemen in hun beroepsomgeving. Ze beweren dat we liefdevol bewaakt en gekoesterd moeten worden binnen de heilige muren van ons huis.’

Laat daar geen misverstand over bestaan, dacht Hunter. Ridderlijkheid bestond al eeuwen. Daardoor werden vrouwen op het hoogste voetstuk geplaatst. Waarom zouden ze daar in vredesnaam niet willen blijven zitten?

‘Maar wat, vraag ik u, moet er worden van de ongelukkige vrouwen die niet in ideale omstandigheden leven?’ Ze verhief haar stem vol overtuiging. ‘Die geen mannelijke en liefdevolle arm hebben om hen te beschermen? Die geboren zijn in armoede? Wier echtgenoten werken in de meest vernederende industriële beroepen en zwoegen als onderbetaalde werkeuzels? Wier mannen niet genoeg verdienen om hun gezin te onderhouden? Moeten die vrouwen blijven toekijken terwijl zij en hun kinderen verhongeren?’

Gemurmel steeg op onder het publiek. Dameshoeden trilden toen de draagsters ontkennend hun hoofd schudden. Hunter verplaatste zijn gewicht en keek de stampvolle zaal rond. Er waren in de hele zaal niet genoeg bassen of tenoren om zelfs maar een plattelandskerkkoor te bezetten. De enige aanwezige heren waren hoogwaardigheidsbekleders die op het podium rechts van mejuffrouw Pantalette-Broek zaten.

Ze waren gezeten op grote middeleeuwse tronen terwijl de vrouwelijke notabelen links van de spreekster op moderne, eenvoudige stoelen zaten. De schapen en de bokken. Hoewel hij op dit punt niet zeker wist wie wat was.

‘Nee!’ Ze greep de randen van het spreekgestoelte vast. ‘Wij willen niet hulpeloos en afhankelijk zijn. Wij zijn bij ons volle verstand en we verheugen ons erin het te gebruiken. Er is niets mis mee om schouder aan schouder te staan met onze mannen, en hen aan te vullen en te assisteren als ware partners. Doet dat af aan onze vrouwelijkheid? Absoluut niet. Noch doet het af aan de mannelijkheid en kracht van onze echtgenoten.’

Applaus dat verzacht werd door handschoenen begeleidde honderden wuivende zakdoeken. Hij had oprecht medelijden met mejuffrouw Pantalette-Broek. Hij kon zich niet voorstellen met een werkende vrouw getrouwd te zijn, hoe verrukkelijk ze ook was.

‘Door scholing en training moeten we ons voorbereiden om ieder lot dat het leven ons mag brengen het hoofd te bieden tot onze bruikbaarheid is aangetoond, volledig begrepen en erkend. Totdat we de wereld ervan overtuigen dat bekwaamheid geen kwestie is van geslacht.’

Meer applaus en zakdoeken. Dit keer werd er zelfs gefloten.

‘*Venimus, vidimus, vicimus!*’ schreeuwde ze, terwijl ze haar opstandige vuist in de lucht stak. ‘Wij kwamen. Wij zagen. Wij overwonnen!’

De vrouwen kwamen als één man overeind en applaudisseerden en floten ongeremd.

Een onrustige sensatie in zijn buik deed zijn maag verkrampen. *Niet weer*, dacht hij.

Net als in de afgelopen paar weken hield hij zijn adem in tot het voorbij was. Toen de pijn afnam, probeerde hij zichzelf wijs te maken dat het niet nog eens zou gebeuren. Maar zijn ongemak was met de dag exponentieel toegenomen. Hij vestigde zijn aandacht weer op het podium.

Mejuffrouw Pantalette-Broek stapte van het podium.

Hij opende de deur en verliet achteruit de zaal en hij dankte zijn goede gesternte dat hij in Texas woonde, waar de vrouwen verstandig, vrouwelijk en vol zuidelijke charme waren. Hij kon niet wachten tot zijn benoeming van zes maanden op de tentoonstelling voorbij was en hij kon terugkeren naar alles wat hem dierbaar was.

Met warme wangen van plezier liep Billy naar de coulissen van het podium. Jennie Lozier, dochter van de vrouw die zich in '81 kandidaat had gesteld voor vicepresident van de Verenigde Staten,

stond op en kwam naar het podium. Toen Billy bij de trap was, stapte mevrouw Bertha Palmer op haar toe, nam haar elleboog en trok haar mee naar een privéruimte achter het toneel.

Billy's hart begon te bonzen. Als voorzitter van de Raad van Vrouwelijke Managers en lid van de vierhoofdige directie van de Wereldtentoonstelling in Chicago was mevrouw Palmer aantoonbaar de machtigste vrouw van de wereld. Voor de eerste keer ooit traden vrouwen op onder een commissie van het Congres en waren ze gelijk aan mannen in een grote internationale onderneming. Mevrouw Palmer was ook onvoorstelbaar rijk. Het enige wat iemand – man of vrouw – nodig had om te slagen was een bevestigende knik van haar, maar met hetzelfde gemak werd een mislukking uitgedeeld.

Billy wierp een heimelijke blik op de elegante hoed van de vrouw, haar strokenkraag en de grote pofmouwen van haar zijden japon, allemaal in stemmige tinten van violet met groen. Was Billy's toespraak te krachtig geweest? Te voortvarend? Of te controversieel? Of misschien maakte mevrouw Palmer bezwaar tegen de felle kleuren van Billy's rok?

Die gedachte leidde naar haar onorthodoxe binnenkomst in het gebouw. Ze verstapte zich. Mevrouw Palmer had het toch niet gehoord? Hoe had gerucht zich zo snel kunnen verspreiden van buiten naar binnen en helemaal tot op het podium?

Ze slikte. Ze was op de Internationale Conventie van Vrouwenontwikkeling. Als er één ding was waarin vrouwen uitblonken, dan was het wel in het verspreiden van opwindende nieuwtjes.

Het zweet brak Billy uit. Hoe moest ze haar schokkende gedrag ooit verklaren?

'Voelt u zich wel goed, mijn beste?' Mevrouw Palmer nam Billy's gehandschoende hand in de hare en gaf hem een klopje. Haar golvende blonde haar omlijstte een gezicht zonder het geringste spoor van veroudering. 'U ziet ineens zo bleek.'

'O, ja?' fluisterde ze. 'Dat moet van alle opwinding zijn.'

Mevrouw Palmer klopte nog eens op haar hand en haar bruine ogen werden zacht. 'U hebt het uitstekend gedaan.'

Billy wachtte op het 'maar...' Maar dat kwam niet. 'O.' Billy trok

zachtjes haar hand terug en onderdrukte de impuls om een buiging te maken. 'Dank u wel.'

'Ik wil u om een gunst vragen.'

'Natuurlijk.' Was dat de manier waarop de bevoorrechten een afwijzing inkleedden? Door te zeggen dat ze een gunst wilden vragen? Dat ze eigenlijk bedoelden: laat je gezicht hier nooit meer zien?

'Ik weet dat u voor het College van Artsen en Chirurgen van Chicago werkt aan een artikel over de infectietheorie, en dat u een privépraktijk wilt vestigen, maar ik vroeg me af of u me ergens mee zou kunnen helpen.'

Lieve help. Als de vrouw dat wist, dan wist ze ook dat Billy dat artikel alleen maar schreef om de tijd te verdrijven terwijl ze wachtte, en wachtte, en wachtte tot patiënten haar pas geschilderde naambord opmerkten. Het dubbelzijdig beschilderde bordje was als een staart bevestigd aan een reeks borden van andere dokters die bij de apotheek om de hoek hingen. Het had haar slechts één bezoek in vijf maanden opgeleverd.

Ze was gewaarschuwd dat niemand een vrouwelijke arts zou bezoeken als er mannelijke in overvloed waren. Ze had de raad gekregen om in een stad te beginnen waar ze connecties had. En ze had te horen gekregen dat ze gek was dat ze naar Chicago ging, waar ze geen mens kende.

Maar ze had hun raad in de wind geslagen, overtuigd dat Chicago vol ongetrouwde vrouwen was die leden – en misschien wel stierven – omdat ze zich er niet toe konden brengen zich te onderwerpen aan een onderzoek door een mannelijke arts. Nu wist ze natuurlijk dat hoewel sommigen er inderdaad zo over dachten, ze niet bepaald de deur bij haar platliepen.

En elke dag waren haar spaargeld en haar optimisme wat verder afgenomen. De enige reden dat ze gevraagd was om vandaag te spreken, was dat de vrouwelijke arts die oorspronkelijk op het programma had gestaan, zwanger was geworden en had voorgesteld dat Billy haar plaats innam.

Dus hier stond ze nu. En ze ging vrouwen voor in de strijd om hun weg te vinden in de mannenwereld, terwijl het enige wat ze

in de zeven jaar na haar afstuderen had gedaan was voor mannen werken in ziekenhuizen in St. Louis, Boston, Detroit en Ann Arbor.

Nu was het spel uit. De mooie, intelligente en invloedrijke mevrouw Palmer was er op de een of andere manier achter gekomen dat Billy jammerlijk incompetent was om voorop te gaan in zo'n strijd. Ze was geen kledinghervormer. Ze was geen voorstander van het drankverbod. Ze was geen gedreven actievoerder.

Ze was gewoon een vrijgezelle vrouw van dertig jaar die eindelijk vond dat ze genoeg ervaring had om het in haar eentje te redden. Om haar eigen weg te vinden in het leven. Een vrouw die eindelijk aanvaardde wat haar moeder haar lang geleden al had verteld. Geen man zou ooit een hennetjesdokter trouwen.

‘Een van de artsen die we aangesteld hadden voor het Vrouwengebouw heeft tyfeuze koorts,’ zei mevrouw Palmer.

Billy zuchtte van verlichting. Dat zou nog wel lukken. ‘Ik wil met alle plezier even naar haar kijken.’

De mondhoeken van mevrouw Palmer gingen licht omhoog. ‘Wat ik eigenlijk graag zou willen, is dat u inspringt en haar plaats inneemt.’

Billy's mond viel open. ‘In het Vrouwengebouw? Op de tentoonstelling?’

‘Precies. Binnen ons gebouw is geen enkel ding gemaakt door de hand van een man. Alles is door vrouwen gedaan. De architectuur, de geëxposeerde stukken, de fresco's, de beeldhouwwerken, de schilderijen, de boeken in de bibliotheek, alles. Waarom zou het met onze ziekenafdeling anders zijn?’

‘Bestaat het personeel alleen uit vrouwen?’

‘Ja.’

Opwinding begon in haar omhoog te borrelen. ‘Hoe vaak zou u me nodig hebben?’

‘Op maandag, woensdag en vrijdag. Van elf tot zeven.’

Het zou betekenen dat ze drie dagen in de week van haar ‘praktijk’ weg moest, maar ze was niet van plan deze kans om praktijk te voeren te laten lopen. Zeker niet op de Wereldtentoonstelling, waar ze invloedrijke connecties moest maken.

Ze stak haar hand uit. 'Het zal me een eer zijn.'

Mevrouw Palmer knipperde met haar ogen en keek naar Billy's hand. Billy bloosde. Vrouwen van mevrouw Palmers kaliber gaven geen hand zoals mannen.

In een poging zich te herstellen verplaatste ze het aanstootgevende aanhangsel naar mevrouw Palmers arm en gaf een snel kneepje. 'Dank u wel.'

'Er is nog één ding.'

'Ja?' Billy wachtte.

'Ik moet uw honorarium weten.'

Ze smoorde een kreun. Wat had ze een hekel aan die vraag, ze wist nooit wat ze moest rekenen of wat voor antwoord ze moest geven. Als ze te weinig rekende, liep ze het risico zichzelf te devalueren en het respect van haar clientèle kwijt te raken. Als ze te veel rekende, kon ze ze helemaal weggagen.

Ze trok een neutraal gezicht en zei nonchalant: 'O, het gebruikelijke.'

Mevrouw Palmer glimlachte. 'Uitstekend. Dus vijf dollar per dag is voldoende?'

Billy's adem stakte. Vijf dollar per *dag*? Een fortuin! 'Ja. Dat is prima.'

Mevrouw Palmer haakte haar hand in de kromming van Billy's arm en draaide met haar om naar de Columbushal. 'Mooi. Hoe snel kunt u beginnen?'

'Hoe snel hebt u me nodig?'

'Over twee dagen is het woensdag.'

Billy knikte. 'Over twee dagen dan.'

In de opwinding van
de wereldtentoonstelling
draaien twee verliefden
eindeloos om elkaar heen

Chicago, 1893. Billy Jack Tate doet haar voordeel met haar mannennaam. Als een van de weinige vrouwen heeft ze het tot dokter geschopt en nu toont ze op de wereldtentoonstelling haar vaardigheden, in de hoop dat ze snel een eigen praktijk kan beginnen. Maar dan vraagt de knappe Hunter Scott haar om die droom op te geven en zijn vrouw te worden. Billy is verliefd op hem, maar verafschuwt zijn traditionele normen en waarden.

Billy en Hunter vinden elkaar in het bouwen van een speeltuin voor de minderbedeelde kinderen in de stad. Maar het einde van de tentoonstelling nadert en beiden moeten een keuze maken. Is Billy bereid haar droom op te geven? En zou Hunter ermee kunnen leven dat zijn vrouw kostwinner is?

Voorhoeve

ISBN 978 90 297 2325 1 NUR 342

9 789029 723251

www.uitgeverijvoorhoeve.nl